

Gortani level up

2020. 01. 24-27.

Ismét eljött a január, a téli Canin expedíciók ideje. Még ősszel kértem Börit és Kagyót, hogy ha lehet, ne egyszerre legyen a kutatásvezetői tanfolyam utolsó előadása és a Gortani tábor, de persze csak lett átfedés, 25-én előadás volt és Attila bedobta a január 24-27-i etapot. Szerencsére Kagyó is meghirdette a többi Canin időpontot, amiből az utolsó Gortanira be is írtam magam. A Novelli nagyon felkeltette az érdeklődésem, de Gemáék végül nem tudták kiánsni a több méter hó alól, így annak kutatása áttevődött nyárra. Attiláék közben összeálltak négyen, kicsit irigykedtem, valahogy vonzóbb a kics csoportos foglalkozás, mint a közben közel 20 fősre duzzadt februári alkalom, de hát ez van, a tanfolyam fontosabb. Ugye. (?) Ennek megfelelően a februárt becélözva ráérősen kezdtem el kondit építeni.

Ezek után hidegzuhanyként ért Attila mail-je 21-én, hogy Gergő visszamondta, Boti megvette a buszjegyet, nem megyek-e negyediknek!? Az egyik oldal, hogy mi lesz a kutvez-zel, a másik meg 2,5 nap alatt felkészülni egy ilyen jellegű túrára elég messze kívül esik a komfort zónámon. Viszont így valaki oda fog fagyni, szóval kedden felhívtam Börit, hogy tanfolyamvezetői minőségében nyilatkozzon, mi lesz, ha kihagyom az előadást? Telefonálás közben persze felrémlt a geológiás büntetőfeladatomból a túravez-ről, amit Virág Magdi értékelt... Majd Polával is megbeszéltem, biztos ami biztos, és mivel egyikük részéről sem ütköztem komolyabb ellenállásba, szerdán felhívtam Attilát, hogy akkor megyek. Pánikszerű pakolás, feltankolás jobb híján a legkevésbé undorító smacklevesből, jutifalatnak egy rakás csoki és a legnagyobb találmány: hideg tea!

Péntek hajnalban nekiindultunk, Népligetnél felszedtük Botit, mivel sikerült elkészni, addig Macsó a kocsijában melegedett, aki hozott 70 m kötelet, mint Gubacs-támogatás. Mindent sikerült begyömészölni ID kicsi piros kocsijába, és Szombathelyig meg sem álltunk. A boltban vettem még némi kaját, mivel nem akartam úgy járni, mint két éve, amikor a Roló aknasora alján leesett a vércukrom és minden bajom volt onnantól kezdve.

Nem sokkal egy óra előtt megérkeztünk Sella Nevea parkolójába, nem igazán akarunk kiszállni a hidegbe (kemény 0 °C volt!), de azért mégis, menni kéne. Elpakoltunk a maradék cuccokat és átmentünk a felvonóhoz, a kabinból meg majd kiesett a szemünk, úgy kerestük a Roló kötelét, de csak a legfelső szakasz látszott.

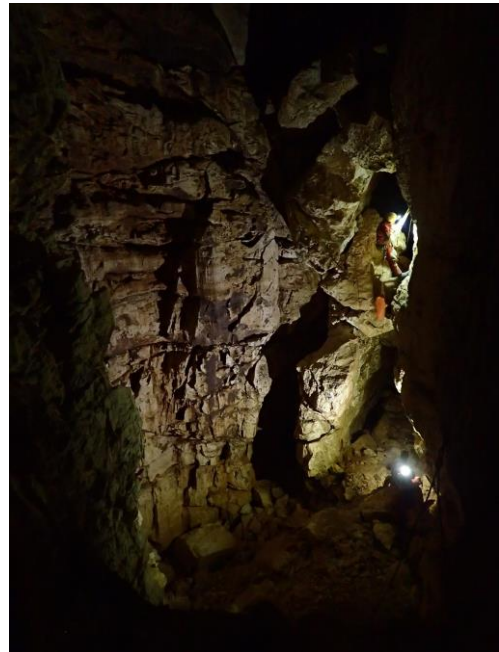
Irene örült nekünk és kérés nélkül adta át az új, raktárból lett bivak kulcsát. A rend kedvéért ittunk némi sört/csokit/kólát és indulás öltözni. A terasz alatti részbe vicces volt bejutni nagy táskával, a hó nem sok helyet hagyott erre, ráadásul a síelők jól összepisítették a havat a bejárat közelében. A pályán elballagtunk a Rolóhoz legközelebbi pontig, addig nem is volt gond, a meglepetés a köté körül ért. A köté most elég lazán volt csak befagyva, látszott, hogy lehet majd rajta ereszkedni, de a hókupac igazából jég volt. Először Boti csúszott ki, mindenét szétszórva, de szerencsére nem lett baja, aztán Attila, pedig rajta volt hómacska, végül ID-nak is sikerült, de ő pusztán önbiztosításból Botit is vitte. Végül Attilának sikerült a 70-es kötelet belekötnie a befagyott szárba és mindenki fel tudott jutni a kupacra, na de a kérdés ott maradt: „Oké, és hogy jövünk majd le?!” Szerencsére a bejáratban maradt pár korábbi kötécafrang, amiket nagy nehezen sikerült kirángatni a jégből.



Indulás lefelé. A pánik már csak egy gombóc maradt. Így negyedszerre már csak bosszúságot éreztem a szűk meanderek miatt, és valahogy most könnyebbek is voltak. Első (nem beakadás miatti kényszerű) megálló az 50-es-akna alatt volt. Így már értem, hogy hogy értek le tavaly olyan hamar. Majomhíd, Mecseki-bivak, ID megpróbálta kikerülni az első kuszodát, de nem volt menekvés. A Furulyás-aknában csak egy kicsi pocsolya árválkodott – ekkor kezdtem el reménykedni, hogy na most talán le lehet menni a „25-ös” munkanevű aknába, aminek a széléről 2017-ben kötél híján Ferikével visszafordultunk. Második kuszoda, aminek az a gyönyörű formájú járat a vége, szerencsére itt egy kicsit megálltunk, lehet nézelődni, majd tovább és végre megérkeztünk a Humboldt-terem tetejébe. A legvégén óvakodtam lefelé, a leereszkedés viszont nem jött össze, sikerült a kötelet becsípni a nyitott mellgép és a fékező közé, se föl, se le, kezdett kínos lenni, amikor végre észrevettem, hogy meg tudok állni a lábamon, szóval ismét sikerült megszopatnom magam ugyanitt.

A tábor a Rózsadombon rendeztük be, mindenkinek jutott 3-4 polifoam, szerencsére volt 4 száraz is legfőlültre. ID-val bejelentettük, hogy mi akarunk középen aludni, hátha ott melegebb van, és amíg a fiúk elmentek vízért, el is foglaltuk a stratégiai helyeket. Főzés és vodkás fertőtlenítés következett. ID és Attila meséltek a Donnáról, Boti mutatott pár képet egy remek sáros bontásról az egyik új barlangjuktól (elfelejtettem a nevét, boci...), a vidám hangulat a maradék pánikgombócot is feloldotta és úgy éreztem, jó helyen vagyok.

Reggel 7:30-kor szólalt meg az ébresztő, persze senki nem akart elsőnek megmozdulni. Boti nem aludt valami jól, de azért ő volt a legaktívabb. Attila összepakolta nekünk is a „25-ös”- aknához a cuccot, ID-val a hálósákból szemléltük az eseményeket. Ismét beigazolódott, hogy a bivakban töltött idő jelentős része a cuccok megkeresésével telik... Végül csak sikerült elindulni - én taktikusan magamon hagytam a pehelymellényt, mert az tavaly milyen jó volt a Sismába, de itt az első kúszás után lekíváncozott. Az út a Quimby-be nem volt olyan vészesen hosszú. A barlangi gyöngyös felmászásnál az ivóhelyben nem volt egy csepp víz sem, így egyre jobban izgultam, hogy na most tuti száraz lesz az akna!



A Billegálsnál különváltunk, Attila és Boti továbbmentek a GAZ66-hoz folytatni a tetejének kimászását, ID-val mi lementünk a Geo-loggia szűk meanderéhez. Elsőre be akartam szerelni egy kis kútszerűséget, csak nem érttem, hogy minek, ide le lehet mászni, aztán láttam, hogy ez még nem az. Ahogy tovább kepeztünk, egyre több lett a víz a járat alján, az egyik helyen pl. vállmagasságban folyt be a víz egy pöttynyi forrásból. Végre meglett az első akna, aminek a tetején egy rózsaszín körömlakkfoltot találtunk – ezek szerint valaki (mint kiderült Kagyó és Tapsi) megcsinálta idáig térképezését. A 2017-es módon megkötöttem egy TK-t és sikerült lejutni az első termecskébe, majd a másodikba is, ahol gyorsan lefotóztam a megalodusban nőtt ördögmalmot, ami 2017-ben nem sikerült. Vicces, hogy megváltoznak az emlékek, úgy emlékeztem, hogy egy széles folyosó vezet az aknához, de nem, bár messze nem volt olyan szűk, mint eddig.

ID-val szabályszerű konzultációt folytattunk az Y mindkét kitöltési pontja felett, hogy hol legyen, meg meddig kell befűrni, meg a tőcsavart meddig kell beütni és aztán mi van, szóval biztos lehetett volna egyszerűbben, de tuti nem ilyen szórakoztatóan. Aztán eljött a pillanat, hogy rászereztem a kötélre és kilendültem az aknába. Szélesebb volt, mint számítottam rá, csöpögött benne a víz és sajnos megláttam az alját. De ha már ott voltam, akkor lementem. Az alja egy helyen meg volt suvadva és bal felé láttam egy lyukat egy szolid vízesés mögött. A falakat nagyon szép vörös megalodus-ok díszítettek (vajon eddig szokott itt állni a víz? Feljebb nem voltak ilyen vörösek.).

Lejött ID is. Egy beesett szép nagy követ gyorsan megkötöttem és igyekeztem becsúszni a mini vízesés mellett a következő aknába, aminek az alján egy gyönyörű szép tó fogadott. Láttam, hogy ebből ma nem lesz nagy barlang, de azért benéztem az összes résbe és perem alá, de a tó (Tó-mi) mindent elfoglalt, így pár kép után kimásztam. Kifelé már nem úsztam meg olyan jól a vizet, a hátam totál elázott.

ID kiment, majd szólt, hogy megpróbál bemászni egy ablakba, ami kb. a beszállással szemben van. Pár kő lejött, úgyhogy inkább visszavonult, minthogy ráessen valami – az akna egyébként annyira ferde, hogy nem voltam veszélyben.



Felértem az ablakhoz, és láttam, hogy lejjebb van egy perem, amin végig lehet travizni az



ablakhoz, így sikerült odaevickélni kötéllel-baggel és egy jókiállítású TK-hoz ki is kötöttem a kötelet. Egy bukófordulóval bementem a kis mellvéd mögé és amíg ID-ra vártam, hogy átjöjjön, megnéztem, mi van mögöttem. Elsőre egy szilvماغ alakú járatot találtam a végén egy letöréssel és fekete sárral, továbbjutás nem látszott (és ezt itt ennyiben kellett volna hagyni...), úgyhogy visszamentem a kötéltől. ID megnézte a másik ablakot, ami balra és felfelé kanyarodott, de az visszavezetett az akna tetejébe majdnem a beszálláshoz. Közben azon agyaltam, hogy hogy fogjuk kiszedni a kötelet, mert annyira azért nem volt jó az a párkány, hogy azon vissza is menjek, de az újonnan fellelt kerülő sem volt megoldás. Jobb

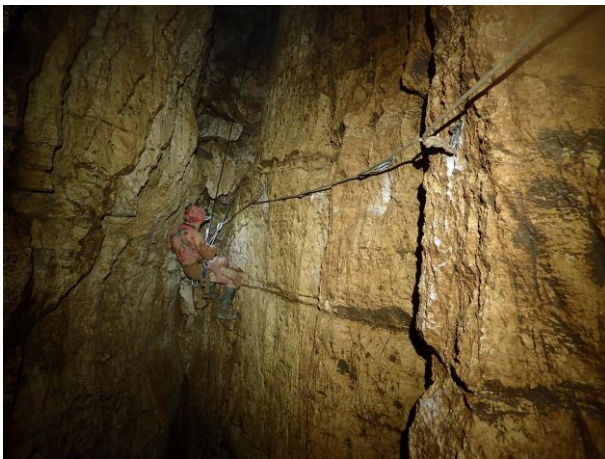
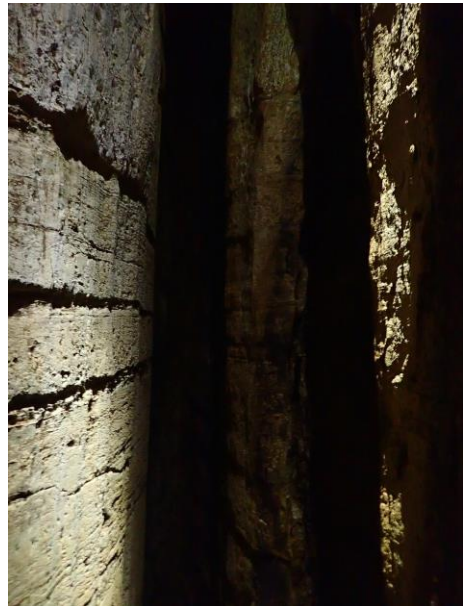
híján még egyszer visszamentem a sárhoz és ezúttal bele is másztam, hogy jobban megnézzem (itt rontottam el) és volt tovább! Egy lapos, sáros, vizes aljú jobb- és balkanyar után egy nagyon tiszta, enyhén emelkedő, hullámkagylós falú metróalagút formájú járatba értünk, aminek pont akkora volt a keresztmetszete, hogy hason elfértünk benne, és fejünket sem nagyon tudtuk felemelni. Abban reménykedtünk, hogy csak pár méter és ott a nagy barlang, aztán meg abban, hogy majd a következő kanyar után már lesz annyi hely, hogy meg lehessen fordulni, de a kanyarok nem akartak elfogyni, és a keresztmetszet sem kezdett el nőni. A kanyarok elég rendszeres távokban jelentkeztek, mind derékszögben és soknál egy vékony vízvezetőjárat is csatlakozott az ellenkező irányból - láthatóan a kőzet törését követte a járat. Olyan 30-50 m kúszás után úgy éreztem, hogy ha most azonnal nem megyünk ki, én elbögöm magam. ID mondta, hogy nézzek még be az utolsó kanyar mögé, hátha, de ott is ugyanez a keresztmetszet folytatódott és újabb kanyar látszott a végén... Szóval megkezdtük a kitolatást, ID még viszonylag hamar meg tudott fordulni egy kanyarnál, de nekem nem sikerült, szóval tolathattam még egyet vissza. Eddig kb. sikerült felitatni a járat alján található nagyszámú örvényüstök tartalmát. A dagonyánál már volt kedvem élni, itt kitaláltuk, hogy a járat az alacsony élvezeti értéke miatt a Szado-mazo-sajtreszelő nevet érdemli, menjen bele, akinek két anyja van, vagy szereti sajtreszelővel...

A poligonozást nem csináltuk meg akkor és ott, mivel annyira eláztunk, hogy nem lett volna jó ötlet ácsorogni. A kötelet elvágtuk, hogy akkor majd holnap megcsináljuk a poligont és a maradék kötéllal elindultunk a GAZ66 felé, de a 22 m-es ereszkedés alján egyikünk se tudta biztosra mondani, hogy merre van a GAZ66 és nem volt kedvünk kísérletezni, úgyhogy a kötél alján hagytunk egy üzenetet, hogy visszamentünk a bivakba megszáradni és inni.

Visszafelé elég jó tempóban mentünk, ID hozta a fűröt (megint). Az Özvegycsinálótól elhoztunk egy 2,5 m-es kötél darabot, hogy az milyen jól megkönnyíti a majd kijutást a Humboldtól. Végre megcsapott a sz*rszag, bár még messze voltunk, de ez az otthon melegének ígérete... Na szép. Szóval megérkeztünk a bivakba, kicsi kötelet bekötöttem a kimenő kötélre, lent a ledobtam a slószot és elmentem vízért, nekem már mindegy alapon, mivel bugyiig eláztam. Mikor megtelt 3 palack, hátranéztem, és azon mészéltem, hogy a fények alapján ID miért van még mindig a kötélen, amikor meghallottam, hogy a fiúk azok. Vodkaival, pálinkákkal fertőtlenítettünk, mindenki elmesélte hol járt aznap – úgy érzem, a fiúk nem érezték át a Sajtreszelő súlyosságát. Azt hiszem, mi meg a semmibe vezető majomhidat nem hallgattuk elég áhítattal. Ja, meg megkaptam, hogy milyen név már az a Sajtreszelő, miért nem valami költő, festő stb. után lett elnevezve, szóval a „25-ös” munkanevű akna a Térey János-akna nevet kapta, mert kicsit érdes és nagyon őszinte. Sajnos emberként nem sokat tudtam róla. Alapvetően a színdarabjait jobban szeretem, mint a verseit, pl. a Nibelung-lakópark az egyik örök kedvencem lesz.

Kaja, pia, dumálás, éjszaka nagy nehezen megszáradtam, de az overáлом nem. Ez volt, amitől baromira félttem, hogy elázok egy ilyen barlangban és most kiderült, hogy nem is olyan szörnyű.

Másnap rövidített műszak, de a korai kelésből Attila nem engedett. Boti továbbra sem volt valami jól, így végül az ő kérésére kicsit tovább aludhattunk. Úgy tűnik, nem szűnik az átok, de Boti felülkerekedett és aznap is folytatták a mászást a GAZ66 tetején. Ezúttal ID-val mi is csatlakoztunk, felmértük az eddig kimászott részt. Nos, ez egy igen tisztelet parancsoló akna (mintha a Juhúé kisebb lett volna, pedig...) és végig azon paráztam, hogy elejtek valamit – felrémltet párszor a Hidegtelek függőleges bontása... Akna tetején majomhid részben multimontiból, meg egy kő, amire rá se volt szabad nézni, mondtam, hogy ha az leesik én tuti le...som a bokámat a hangjától.



Negyedikként illethettem lábammal az új párkányt, illetve hassal, mert csak egy kőre fértem oda, felmértük, amit lehetett, aztán hátraarc és irány a Sajtreszelő. Menet közben megcsodáltuk az eldőlt dögöt, hogy az honnan jött be?

A meander utolsó pöttyétől ügyeskedtünk tovább a poligonnal, de a Sajtreszelőbe csak egy belövés

történt, egyikünk se kíváncozott vissza. Még jól össze is saraztuk a fehér falakat előző nap, mostanra kb. megszáradtunk, szóval amúgy se lett volna jó ötlet.

A Sajtreszelő a poligon alapján nem ismert járat felé mutat, így, ha valaki tovább akarja kutatni, akkor az csak stabil, száraz időben javasolt, mivel, ha jön a víz, nincs hova menekülni! Ezen kívül ne legyen nagyobb ID-nál vagy nálam. További probléma, hogy az örvényüstök nem igazán segítik elő a beg haladását, szóval a leendő kutató legyen keskeny, türelmes és víztaszító!

Dolgunkat jól végezve visszaindultunk a bivakba, út közben vettem észre egy érdekes rétegződést, ahol a kemény lemezes agyag alatt apró kvarckavicsos réteg-finomabb frakciójú agyagos homok és egy újabb réteg kvarckavicsos réteg váltogatta egymást. Sajnos nem vagyok nagyon képben a Canin geológiájával,

de mindenképpen érdekes, hogy mi okozta ezt a váltakozást. Ja meg az utolsó víz, ami feltárta a rétegsort.

Visszaérve a bivakba mindketten elmentünk vízért, reggelről gyakorlatilag egy csepp víz nem maradt a Rózsadombon, nem is értem, hogy hogy iszunk meg ennyi levet... Töltögetés közben megjöttek a fiúk, volt némi üvöltözés, hogy hol vagyunk, lejöhetnek-e.

Főzés közben mesélték, hogy kb. egyszerre fogyott el a kötél és ki az akku a fúróban, így azt jelnek véve visszajöttek.

A maradék piákat gyorsan felszámoltuk, hogy ki ne kelljen vinni. Attila és ID elkészítette a bivak-kulinária legújabb ékes darabját, ami Boti szerint egy marék kukacra hasonlított, ami belefulladt egy fazék ketchupba.

Ébresztő kettőkor, lassú összepakolás, reggelizni senkinek sincs kedve, de muszáj. 4:15-re készen voltunk, gyors csoportkép és indulás kifelé. A kicsi kötél megkönnyítette a kijutást, Boti gondosan rákötötte a lefelé menőre is, hogy még egyszerűbb legyen. Mendegéltünk, nem is olyan rossz. Mondtam ID-nak, hogy 3



szakaszra lehet bontani a kiutat, az első a Humboldt - Mecseki bivak etap, utána jön a törmelékes átbújás az 50-es aljáig és az aknasor. Ja, meg amíg feljutunk a Gilbertihez. Ekkor jutott eszünkbe először a jéghegy a kötél alján. Meg a forrócsoki a házban.

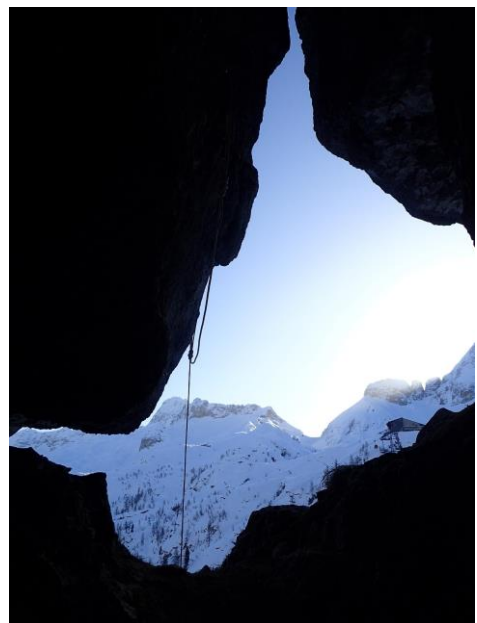


A kuszodát továbbra is a hátam közepére kívántam, a másikat is, de legalább a Furulyás-akna gyönyörű. A Mecseki bivakon átcsörtettünk, és egyszer csak már a Rolo-ban voltunk. Újabb kötél, fel-le és máris az 50-es aljánál tartottunk. Ez nem is olyan szörnyű. Az 50-es akna tetején

ID kihalásztá a begem az aknából, engem sajnos nem. Meséltem neki, hogy Krisztáék itt bivakoltak.

Indulás a 180-asba fel. Egészen le voltam nyugözve, hogy még mindig nem fáradtam el. Tizenként pihentem egyet és ezt akkor is tartottam, amikor kevés kellett volna a nittig, fő a rend! Lassan elfogy ez az akna is. Boti így dögvóvason is kb. olyan gyors volt, mint mi. Legalább néha láttuk a begjét eltűnni. Két kisebb akna, valahol elvesztettem a fonalat és az 50-es tetején lévő bukófordulót kerestem mindenhol, de nem az jött, hanem a jégcsapokhoz vezető meander, ID-val kitoltuk magunk előtt a begeket. Utolsó köteles mászás és máris Tomi kedvenc helyére érkeztünk, és nagy nehezen átjutottunk mind. Az utolsó kanyarba Attila már visszajött értünk, és végre kiértünk a fénybe. 9:54, kevesebb, mint 6 óra alatt kiértünk.

Kint sütött a Nap, ami előbb-utóbb a bejárathoz is oda fog érni, nagyon szép a táj. Míg lent voltunk, esett valami hó, elfedve a jeget. Attila nekiindult a jeges kötéllel, Boti utána, én a bejárathoz nézelődtem, fotóztam. Síelő alig, hétfő van, és



persze ott a Gilberti milyen közel és milyen távol... a forrócsokival. Én abban reménykedtem, hogy le tudok menni, mielőtt odasüt a Nap, ilyenkor mindig bántja a szemem.

ID szólt, hogy mehetek, Attila a kötélen alján szedte össze az érkezőket, Boti közben elindult kitaposni az ösvényt a pályához.

A jeges kötélén élmény ereszkedni, meg rövid is volt a kötélen, úgyhogy a végét s*ggen tettem meg. Most viszont tényleg elfáradtam, úgyhogy bizonyos távonként – később karónként – meg kellett állnom pihenni. ID visszajött, hogy segítsen, de engem nem akart sajnos felvinni, úgyhogy ő is megállt minden alkalommal, amikor én. Hát, ez kínos...



Végre felértem én is a házhoz, amit lehetett, rohantam pisilni (majdnem 7 óra után!!! mit nekem palack), a tükörben megcsodáltam magam, hogy nem vagyok sáros, szuper.

Az átalakított raktárban tudtunk öltözni, ahol elszörnyedve láttam, hogy mindkét combom külső oldala inkább lila, mint nem, és ezen Attila is leakadt, ami teljesítmény. Éljen a Sajtreszelő...!

Végre megkaptuk a megérdemelt forrócsokit és sört, Irene sehol, így a mamájával aktivitiztunk ID megőrzésre leadott táskájáért.

Ráérős beszélgetés, próbáltunk asszimilálódni, bár ez nem mindenkinek jött össze, szerencsére kevesen voltak rajtunk kívül.

Fél 1 körül elindultunk lefelé, a felvonóba behajigáltuk a begeket és táskákat, a Bila Pec mellett érdeklődve néztük, hogy a bónusz kötélen ottvan-e még, lehet, hogy valaki majd behúzza, de addig nem jártak arra a sízók. Szép az idő, jó kirándulás. Lent átbattogtunk a kocsihoz, Míg Attila betaposta a cuccokat, ID-val letakarítottuk a kocsiról a jeget. Egyszer csak odajött egy vidám helyi fickó, mondja, hogy kicsi autó kicsi autó, néztem, hogy ennek meg mi baja, aztán kiderült, hogy felismerte a társaságot és a 105-ös buszt kereste. Attila megnyugtatta, hogy nagy ez a kocsi. Cukik ezek az olaszok.

Hazafelé jutott eszembe, hogy megint elfelejtettem megnézni, hogy melyik az a hegy a gömbforma csúcsdíszel...

Szombathelyre már igencsak éhesen futottunk be, rövid vita után megegyeztünk, hogy előbb mi eszünk, utána a kocsi. Végre rendes, sült döglött állat került elénk, friss zöldséggel, csodás.

Attila megkérte a csapatot, hogy mondja el, hogy mi volt a legjobb dolog a hétvégén. Nekem az egész. Jó érzés befejezni valamit, kilépni a komfortzónából és rájönni, hogy nem is olyan rossz odakint. Ehhez persze kellene a megfelelő körülmények, de főleg megfelelő társaság.